

پزشک بیماری‌های اطفال و طیب اخلاق مدار معاصر و پدر طب نوین اطفال بود.

دکتر محمد قریب در خانواده‌ای مذهبی در گرگان به دنیا آمد. در سال ۱۳۰۶ش، با اولین گروه دانشجویان ایرانی برای تحصیل در پزشکی به فرانسه رفت. او نخستین ایرانی بود که در کنکور «انترنا»ی پاریس موفق شد و رساله دکترای خود را با عنوان «وقفه تنفسی شیرخواران» با درجه بسیار خوب گذراند. در سال ۱۳۱۷ش، به ایران بازگشت و در ۱۳۱۹ش، کار خود را به عنوان استاد در دانشگاه پزشکی تهران آغاز کرد. وی ابتدا در بیمارستان رازی و سپس، در بخش کودکان بیمارستان هزار تخت‌خوابی مشغول به کار شد. در ۱۳۴۷ش، مرکز طبی کودکان را به کمک دکتر حسن اهری پایه‌گذاری کرد. وی هم‌چنین پایه‌گذار انجمن پزشکان کودکان ایران و مدتی عضو هیأت رئیسه جامعه بین‌المللی متخصصین اطفال بود. دکتر قریب از پیشتازان کشف زودهنگام بیماری‌هایی چون عفونت‌های ادراری در کودکان و سل بود. کلاس درس وی که تقریباً همیشه بر بالین بیمار بود در نوع خود، مکتبی از پیشرفته‌ترین روش‌های علمی زمان به‌شمار می‌رفت. وی دانشجو را در برابر بیمار و مسائل وی قرار می‌داد و او را به تفکر و تعقل و سخن‌گفتن وادار می‌داشت و سپس راهنمایی می‌کرد. از شاگردان نامی وی به دکتر علی‌اکبر ولایتی می‌توان اشاره کرد.

دکتر محمد قریب مردی مسلمان و متعهد بود. اعتقادات دینی وی که از پرورش صحیح در خانواده‌ای متدین ریشه گرفته بود، نه تنها با جوانی و سفر فرنگ و غور و تفحص در غرب کاستی نیافت، بلکه روزبه‌روز بر عمق و ظرافت آن افزوده شد. مهم‌ترین صفات وی خوش‌رویی، هوش سرشار، علاقه وافر به فراگیری، مداومت در کار و صبر و پایداری در مشکلات بود.